

volslagen gebrek lijdende, terwijl deze negen personen hun leven de laatste zeven dagen met dertig stuivers hadden gerektd. Waar mogelijk zorgde men ook voor de toekomst, zoals voor een weduwe, die in zeer behoeftige omstandigheden verkeerde en die door de hulp van het Genootschap in staat werd gesteld een school te beginnen; zij werd daarbij niet alleen financieel geholpen, maar ontving ook een opleiding, die haar voor het lesgeven bekwaamde. Andermaal bracht men een enigszins gederailleerd huisvader weer in de maatschappij terug „door hem met zijn familie te verzoenen”. Ook aan onderwijs besteedde het Genootschap veel zorg, voor tal van jongelieden werd in een behoorlijke opleiding voorzien, terwijl een der eerste verslagen met blijkbare voldoening melding maakt van geslaagde pogingen om „Joodse jongelingen, die zich door bijzondere aanleg onderscheiden, op ambachten te bestellen”. Daarnaast maakte men ook een aanvang met de taak, die in de loop der jaren wel de voornaamste functie is geworden van het Genootschap, nl. het verlenen van renteloze voorschotten, zulks ten behoeve van kleine neringdoenden, tegen het stellen van twee goeude borgen.

Bij zijn werkzaamheden was het Genootschap gebonden aan een Reglement, dat in de loop der jaren enige malen is herzien en gewijzigd, doch dat typerend het stempel van de periode van oprichting bleef dragen. Het bovengeschrevene maakt het nauwelijks nodig te vermelden, dat generlei verschil wegens geloofsbelijdenis bestond; voorts gold, dat de hulpbehoevenden eerlijk, braaf en vlijtig dienden te zijn, in de regel tenminste één jaar in Rotterdam moesten wonen, geen sterke drank mochten verkopen of snoeptafel houden en, tenslotte, dat hun kinderen de vaccinatie tegen de pokken hadden ondergaan. In het begin van dit artikel is reeds vermeld, dat in het jaar van oprichting van het Genootschap de vaccinatie in het midden der belangstelling stond en dat aan deze, ons thans merkwaardig aandoende bepaling, ook later nog de hand werd gehouden, blijkt uit de notulen van een vergadering van 3 februari 1863, meldende, dat een lening ad f 200,— als vervallen dient te worden beschouwd, „aanvrager weigerende zijn kinderen te laten vaccineren”.

In de eerste jaren van zijn bestaan heeft het Genootschap ijverig gewerkt en is het in staat geweest veel goeds te bereiken. Te ver-